

MAGYAR BANKNYASZLAP

The only Hungarian Miners' Journal in the United States
New York, N. Y.

Subscription Rates: United States and Canada one year \$2.00. Abroad \$2.50

THE FUTURE PROBLEMS

MESEL AZ UNOKA

A BÉKE HALÁLMAI

A HIVATLAN PRÓKÁTOROK. — A NAGYSZÁJU ÉS TUDATLAN JÓSOK. — NE HAGYJUK MAGUNKAT ELBOLONDITANI.

A kompánia munkások kevese veszélynek vannak kitéve, a n rendes bányászok és ezen kör meyeeknél fogva sok bány

Üzleti kilátások Amerikában az 1919-ik évre

Fenti tények bizonyítják, hogy nincs igazuk azoknak, akik azt állítják, hogy az 1919-iki ügylet

[illegible]

állítják, hogy az 1919-iki üzleti
Amerikának szoróány

... mint amennyi szükséges. Európa állítja, hogy az 1919-iki üzle-
... től fogva beszerezni szükség. ... Amerikának szorély...

MAGYAR Bányászok
ADAKOZÁSA.

Horváth János testvérünk, Et-hel, W. Va. gyűjtést indított testvéreink között a szerencsétlenül járt Kovalevsky Pál részére, aki körülélben kéri a magyar bányászokat segítségére. Horváth testvér \$64.05-t küldött Kovalevsky Pál, McKees Rocks, Pa. részére, amely összeghez a következők járultak adományaikkal:

Horváth János \$2.00; Proti Lajos \$2.00; Bozika István \$2.00; Bocsi András \$2.00; Freudenbergl Oszkár \$2.00; Vajda György \$1.00; Cseh Ferenc \$1.00; Tarsoly Sándor \$1.00; Hornyák Miklós \$1.00; Tóth József \$1.00; Prely ref. lelkes \$1.00; Hrasztu János és neje \$1.00; Károly Dániel \$1.00; Kogecsky János \$1.00; Réjás Lajos \$1.00; Répás József \$1.00; Molnár Lajos \$1.00; Abncsár Dániel \$1.00; Tokay Pál \$1.00; Bogdány János \$1.00; Székely István \$1.00; Tóth József \$1.00; Siketh József \$1.00; Nagy Imre \$1.00; Pap János \$1.00; Kovács János \$1.00; Feshel Mihály \$1.00; Rozs András \$1.00; Balázs Károly \$1.00; Marczinko Mihály \$3.00; Zsikos János \$1.00; Ladány János \$1.00; Kocsás János \$1.00; Mondó József \$1.00; Doci Pál \$1.00; Mató Mihály \$1.00; Rácz József \$1.00; Nagy János \$1.00; Ifj. Nagy János \$1.00; Szilágyi Bertalan \$1.00; Varju Imre \$5.00; Nagy Dániel \$5.00; Barnabás Tóth \$5.00; Adám István \$5.00; Fenc István \$5.00; Kriston János \$5.00; Karakás József \$5.00; Lapostyán Ferenc \$5.00; Negyes Dániel \$5.00; Hári János \$5.00; Ladányi István \$5.00; Szepi János \$5.00; Molnár Endre \$5.00; Seps Mihály \$5.00; Fazekas Lajos \$5.00; Kish István \$5.00; Flisk József \$5.00; Molnár György \$5.00; L. Nagy János \$5.00; Rodosztán Károly \$5.00; Pap György \$5.00; Molnár Imre \$5.00; Kocsás István \$5.00; Bordás Sámuel \$5.00; Pap György \$5.00; Tóth Péter \$5.00; Gabel András \$5.00; Marosán György \$5.00; Kovács Mihály \$5.00; Molnár Imre \$5.00; Pap Péter \$5.00; Pusztai János \$5.00; Kish János \$5.00; Mészáros István \$5.00; Fono István \$5.00; Jakab István \$5.00; Ifj. Mató Mihály \$5.00; Mató András \$5.00.

Amikor az ártatlanul bebörtönözött Szilágyi János testvér járára gyűjtést rendeztünk, Horváth Bert, Welch, W. Va. is szeretettel tenni a kérésnek és gyűjtést indított. A levél, amelyben a névsor és a moneyorder volt, azonban elveszett, amelyet Horváth testvér megírtak és úgy a pénzt, mint a névsort is megkaptuk meg és így utólag közöljük, a beküldött összeg \$67.50-t tesz ki, amit a Szilágyi megmentésének költségein felülmaradó összeghez csatolunk.

Horváth testvér gyűjtéséhez a következők járultak hozzá:

Horváth Bertalan \$15.00; Tóth Ferenc \$10.00; Varga László \$10.00; Pál István \$5.00; Cine-ma József \$5.00; Balázs József \$5.00; Dudás József \$2.00; Gancsi Miklós \$2.00; Pesztetoni Péter \$2.00; Hongo József \$1.00; Kopos István \$1.00; Aldis Dániel \$1.00; Wiber József \$1.00; Andor Péter \$1.00; Molnár István \$1.00; Irhan János \$1.00; Doha János \$1.00; Szolovszky János \$1.00; Betsei Károly \$5.00; Pál József \$5.00; Szabó Mihály \$5.00; Szabó András \$5.00; József S. G. 50 cent. Összesen \$67.50.

Harry Koplowitz,
THE WHITE AWAKE STORE,
CHRISTOPHER, ILL.
**Férfi és női divat-
ár üzlete.**

Nagy választékot tart férfi és női divatárúknak.

MAGYAR ÜZLET.

Aktuális hírteljesítést mutatunk a 10. századi angoloktól kapott róluk. Kéjük a magyarok történetét és elvise a történetünk mindenek, hogy ha hozzájuk, pontos és jó köznevelésben lesz végre.

A BUDAPESTI MOCSAR

Akik eltűntek s akik megkerültek

Fényes László kiváló újságíró tollából közöljük az alábbi érdekes történeteket, amelyek szomorú fényt vetnek a tegnapi Magyarországra. Fényes László nevét Magyarország újjászülésével kapcsolatban is sokat emlegették, hű embere Károlyi Mihálynak és eddig is az ország javát szolgálta minden sorával és a megújulás, megtisztulás törhetetlen harcosa volt.

Talán a szegény és békés időben is ellenségekkel — külső és belső ellenségekkel — körülvezt és kiszorított Magyarországnak népére is eljött a feltámadás, amikor már csak szomorú, de elmúlt és kihevert emlékek lesznek ezek a történetek.

apa kétségbeesve ment a rendőrségre, de sehol sem lehetett megtalálni a leányt. A lapok az eltűntek közötték a nevet s ez rúbita a leányt: jelentkezett a II. kerületi kapitányságon. Másnap megint a varrodában ült. Jó szívet mondott el neki, hogy mit szeretnék tudni tőle és hogy miért: hogy az emberek okulkának. És akkor jó szívet adott. És Erdekes és tanulságos, amit mondott s ami a legjellemzőbb a dolgot: hogy ahány elűnt leány esetét ismerem, hetven százaléka ugyanígy magyarázza a dolgot. A huszoneköt éves szép gesztenyebarna leány így szól:

— Nem tudtam elviselni, hogy nálunk mindig szűk van. Reggel mielőtt eljövök és délután ha hazamegyek és este, ha otthon vagyok, mindig veszekedek. Én szeretek mindenkit és úgy vágyom egy kis szeretet után, de ha mindig csak dörögősek kapok. Szegények vagyunk igaz, de a szegénységet én nem bánom, hanem a szegény emberek mind veszekedések és félek a veszekedéstől. Azért szeretnék gazdag lenni, hogy ne halljak veszekedést. Azt mondták, hogy leányok jó, akkor majd nem szidnak, de hát én nem vagyok rossz, csak nem olyan, mint a hogy ok akarják.

— És mégis hazamentem, — folytatta tovább a kérdésre. Kimentem Erzsébetfalvára egy barátomhoz, náluk voltam a nagy gondoltam, hogy magam fogom megkeresni a kenyeremet és lesz egy kis szobám, a hol magam élhetek. De nem tudtam elkezdeni, nem lehetett berendezkedni, olvastam, hogy keresnek, féltem is, hát visszamentem. De ha tovább is úgy hánna velem, a Dunába ugrom.

Ilyen egyszerű volt a beszéd, de ez az egyszerű beszéd ezer és ezer leány sorsát pecsételi meg — mindenütt, de leginkább — a szűken, lázas ingerültségű nagy főváros szegény lakásaiban. A régi szokásokhoz, régi felfogásokhoz ragaszkodó és a saját fialságuk lelkiállapotát megfedezkedő szűk beérőszokajjal a leányukba, hogy rosszak, amíg csakugyan rosszak nem lesznek, vagy meg nem szűnnek s egy vagy másképpen tönkre nem mennek.

Hiszzen élni sem tudnak az emberek, hogyan tudnának nevelni.

A megszükött matróna.

Most egy nyolcvanhat éves öreg asszony dorgát nekünk meg. Úgyan mit és miért és hogyan akar változtatni a sorsán egy kilencven év felé járó matróna?

A Podmaniczky-utca 79. száma alatt lakott a leányánál. Kapott

havi tíz korona segélyt a fővárostól. Már olyan öreg, hogy ki sem tudott menni, igen ám, de a VI. kerületi előjáróság reákludt, üzent és írt az öreg asszonynak, hogy nem kapja a segélyt, ha személyesen nem bizonyodik, hogy él.

Hát el kellett mennie. Janka, a házistér leánya támogatta az öreg asszonyt az utcán. Az előjáróságnál aztán, mi ütött, mi nem hozta, elküldte, visszaparancsolta a leányt: csak erred, én majd magam hazamegyek és Janka elment.

Az öreg asszonyt pedig az utca zaja kábította talán el, hiszen már régen nem volt kint a házából, vagy a szabadság mámorát lopta bele a visszamegyéskor késői napugara: fogta magát és nem ment haza, hanem estáig indult. Sétált és ment és eltévedt s a fiatalok és az öregek makacsosságával nem érkezett meg senkik. Csak nem tovább, meg összecsett a józsef utcában. Elvesztette az eszméletét, a mentők bevitték a Rókus kórházba. Négy napig ott volt, míg leánya érte jött, mama, mit csinál?

— És a nagy öregség gyermekek mosolyával mondta a matróna: — Ne vigyázzatok réám mindig, mulatni akartam.

Manó és társai.

Csak annyiban társak, hogy mindannyian fiatal fiúk, akik eltűntek és megkerültek.

A Kemény Zsigmond-utca 6. számú házban lévő lakatosmunkahelyben négy tanonc volt. Belházi Sándor, Berki László, Laci György és Teleki Gyula. Jó kis munkások és nagyon jó pajtások. A Nick Carterek pedig nagyon érdeklődtek és Stanley is hajóinasnak szűkött, hogy uj világrekeszt kutathasson fel.

Mint mindig és mindenben a világban: ha sikerül a dolog, akkor hogy tett s ha bukás: akkor holondás, úgy lett a négy kis cimborával is. Megszűkött együtt, hogy ok idegen légio lesznek. Megszűkött. De egy kis baj lett.

Többet ettünk, mint ahogy kiszmítottunk. Elfogyott az elemózsia, vissza kellett jönnünk. Ott nap alatt elfogyott a francia határig kiszmított elemózsia s a Balaton mellől már anélkül tértek haza. Ruha, megadón, le-hajtott fujsz állítottak be a nieszterhez, aki visszavette őket és azután ismét csillagot kezdő szemmel kalapáltak a fiúk a vasat. Az ő szármányuk meg sem látszottak az elveszett tollak.

Egészen más volt az esete Balter Manónak. Nem is az övé, az ő eltűnése a magyar közigazgatásunk remekbe készült fényképe adta.

A Bajnok-utca 31. szám alatt a 44-es lakásban lakott egy derék asszony. Manónak és más négy

gyermeknek az anyja. Vasalónő és hónapos ágyakat ad bérbe: — Gyönyörűen tisztá a szobájában minden, amelyet meg nem látam hónapos ágyakkal levő lakásban. Manót a mult esteendő, tizenöt éves koráig a Csermekvődi Liga nevelte. Fűszertanonc Manó és igen jó szorgalmas fiú.

A gazdaságnál való szerződéshez most sűrűségessé vált a születési bizonyítvány, ezért az anyja fiával együtt kiment Kispestre a kórházához. Ámde, noba nem volt még tizenöt óra, az anyakönyvvezető már nem volt hivatalában. Majd holnap.

Másnap az asszonynak vasalónő kellett mennie, azért Manót egyedül küldte ki. Adott neki három koronát, villamosra és ha valamit fizetni kell a bizonyítványért.

Manó srépen kiment Kispestre a mikor leszállt a villamosról, a 11-es számú rendőr egyszerűen és röviden fölött csipette: — Te szűkövény vagy, ismerlek már, gyere csak.

Se szó, se beszéd, hiába mesélt Manó, hogy miért jött Kispestre és sehonnan meg nem szűkött, bekaszálították. És ott tartották Manókat délig. És a huszonnyolc óra alatt egy falatot enni sem kapott, de a rendőr részére apró fát kellett vágnia egész délután.

Mikó. Másnap délután kihallgatták. Manó ajánlotta, hogy teletönozzanak a Liganak, ő nem szűkött meg sehonnan. A Ligából meg is jött az üzenet, hogy ma semmi baja sem volt Balter Manóval, azonnal engedjék ki. A rendőr tévedett. Manó eltűnt-szomjan, születési bizonyítvány nélkül haza került anyjához, aki már ezalatt minden rosszára el volt készült.

Eszt Magyarországon a kizigazgatásnak neveztek.

Két leány.

A VIII-ik kerületben, a Bersenzyi utcában lakott egy intelligens erdélyi iparosember és a felesége. A leány csak az anyja nevet viseli: B. Marikának hívják. Szabónéknak nevelték, dolgos, ügyes leány, mindig több klientus volt, mint amennyit el tudtak látni. Marika volt a kis üzlet szabása és egyuttal próbamunkájella.

Minden jó lett volna, ha Marikó — ahogyy nevezték — meg nem ismerkedik egy férfival aki most mindhármójuk romlását okozta. Ez a férfi, Führer Sándornak hívják, teljes rabbi ejtette a leányt, miatt megrovította születel és még meg is szűkött tőle. A bucsulevele így hangzik:

Kedves mama!

Bocsáss meg, hogy így módon vettem véget a boldog családi közlelynek, én többé hazamenni már nem fogok. —

Néhány szó a tehetetlen
és a telhetetlen
bányászokról.

Pálfalvy E. Dénes testvértől a következő levelet kaptuk:

Előszörban is az 1918. évi 51. számú lapban megjelent Telhetetlen bányászokról és az 1919. évi 3. számú lapban a Tehetetlen bányászokról szóló cikkre akarok válaszolni. Hát bányásztestvérek mondjuk meg az igazat mindkét részről. Én egyik bányásztestvért sem ismerem, de azt válszólhatom: Varga testvérek, hogy az enlített pond creeki viszonyok nem olyan szűkök, de nem is olyan rózsaszínűk, mint Nagy B. testvér írja. Hát én helyeslem Varga testvér állítását, mert az a valódi fűdi, de hogy Varga testvér milyen munkás, az nem tartozik ide. Igaz, vannak olyan emberek, akik nem sokat törődnek a munkával, de hogy valaki a lámpát eloltsa, és kárel ne kapjon, az már sőtötöl neki ki. Hisz tudomásom szerint, ha valakinek nincs kedve dolgozni, veszi a békét és kijön. Csak a kompiamunkások tehetik, hogy előlják a lámpájukat, hogy ne lássa őket senki, de hogy szabad bányász, legyen az lusta, vagy jódolgu, vagy hiszem, hogy ez elfordulna vele. Ha pedig megessét, az biztosan a miszistid felt hamarni, tehát muszáj volt a sőtötlen tölteni. Tehát Nagy testvér nagyon rózsaszín tündeti fel a helyzetet, minek örülnék ki, de Nagy testvér azt mondja, hogy egy óra alatt meg lehet rakni egy kárel is, ez szép, mert akkor juni bányász, vagyis 8 óra alatt meg lehet akor rakni 32 kárel, ami igen szép, de akkor minek hemenni két órával előbb, ha lyukifúrás a letetés 30 percet vesz igénybe. De a Nagy testvér beállása szerint mind a 30 óra lusa volt, hogy a 15 kárelből nem két magának. Hát ezek is mind Chicagóba mentek munkát temetni, mivel megköt a kárel, és a kárel nem lehet munka. On lehaadtól egy bányásztestvért és 50 dolláros pedákra hivatkozik, de bizony sok testvér meg annyit sem keres, hogy miért, azt fölösleges itt megemliteni megint. Előzött pár héttel mutattam rá a 15 kárelre, hogy hán két megint beszélni rólok. Így nincs miért szegélynie magát Varga testvérek, mert tizezer vannak, akikkel ugyanaz történt, mint Varga testvértől. Hát nem lenne szives Nagy József ur megírni, hogy a lapokban miért keresik a bányászokat, hisz most meg nincs olyan munkásbány, hogy száztizen dolláros bányákba hirlapig keresnek bányászt? És azt is, hogy minek kell 3 plé egy embernek, holott rendes junihányákban is csak egy van egy embernek, mégis meg tud élni, ha egy tonnárt raknak annyiért, mint a Nagy testvér által említett 15 károcsk és ezek is megkeresnek 50 dollárokat, ha nem is két órával előbb mennek be. Így Nagy testvér nem illik egy bányásztestvért meghazudtolni és leszegényezni, ez nem illő magyar bányászhoz. Most sok szerencsét és kitartást kívánok a 15 károcskhoz, de én nem kérek a Mr. Nagy által említett kolbászhegyekből.

Bocsánatot kérek Szerkesztő testvér, hogy ezen sorokkal zaklatom, de bányásztestvérek kötelességemnek tartom megírni az igazat.

Bányásztestvéri szeretettel Pálfalvy E. Dénes, Royalton, Ill.

Pocahontas, Va. Komáromi Mihály testvér írja, hogy a munka itt elég jól megy, mindennap dolgoznak és kéthetenként 70-80 dollárt keres, aki szeret dolgozni.

Alapították 1876

First National Bank
Harrisburg, Ill.

ALAPÍTÓK \$100,000

A legrégibb bank

SALINE COUNTY-ban.

A betétekre kamatot fizetünk

O. M. KARAMEL, elnök
LOREN PRATT,
J. G. NYERHÉZ, a pénzügyek

(M2)

A Bányász Naptárt

A költött naptárak kiüldése most folyik, a rüdeszen minden előfizetők meg fogja kapni, akik beküldték a költét és szállított költségeket az átven cetet. Lehet, hogy a postán egyik másik naptár el fog káldni. Ha valaki nem kapja meg, kérjük, értesítsen minket, hogy megkezdjük a postán a ha elvesszett, újat küldünk. Mert ez az egyetlen utja-módja csak, hogy a naptárt minden bizonyny megkapja.

MINDENKI MEGKAPJA

ROZSDA AZ ARANY-SARKANTYUN

A Magyar Bányászlap részére irt eredeti regénye

Egy szóval sem lehetett többet kívenni Altorjay Háusenburt előbb kedélyesen próbált, majd a fogait csikorgatta: — hiábavaló volt azonban minden, a szép szó ugyan, mint a duhózt, haragos túlméltatlanság, Altorjay megmaradt az elhatározása mellett és ha harapófogával este volna neki, akkor se lehetett volna kívenni belőle, hogy tulajdonképp miért is akar visszautazni Európába.

— Az isten áldjon meg, hiszen még utazni se lehet, hát mit pakolsz már is — túlméltatlankodott Háusenburg.

Goromba nemtörődomséggel, csak úgy foghegyről szót velle Altorjay.

— Ne törődj vele, az az én bajom.

Háusenburg ne is igen törődött többet a dologgal. Magálapítván, hogy a cimborája megőrült, sarkon fordult és ment a dolga után. Csak akkor találkoztak még egy-két percre, mikor Altorjay kiment a pályaudvarra. Egy bortököl, azt néki s a hangjában talán akarat ellenére is volt valami értelmes meghatótsággal, amint megkérte:

— Légy oly szíves a őrizd meg ezt a bortököt. Egy bankkönyv és a végrendelet van benne. Ha mátol számított 3 év múlva nem adok életelt magamról, bontsd fel a bortököt és hadd pontosan végre, amire a végrendeletben kérék. Husz ezer dollárt vettem magamhoz, a többi pénzben bent hagytam a bankban, itt van a betéti könyv is róla. Most pedig áldjon meg az isten.

És ezzel már ment is. Háiba kurjongatott utána Háusenburg, nem akart visszafordulni. Ment anélkül, hogy hátracélt volna, ment kemény léptekkel, eleresztve fejét, mint aki nagy, halálosan komoly válságok utestöbén most azután biztosan rátalál a kivételre utra.

New Yorkba utazott s már az első nap, bejárta az összes hajós-társulatokat, nem kaphatna-e jegyet valamelyik induló hajóra. Utjába állt: — "amíg béke nincs, nem utazhat" — mondták a hajós-társulatok irodái és háiba ládázott izgága, türelmetlen idegességgel, háiba parolt, hogy neki mennyi muszáj, ha török, szarik, is, nem mehetett és be kellett várnia, míg a békét nem kötötték és a rendes hajózás meg nem indult. Nem mozdult New Yorkból, bevette magát egy szállodába és zárkózott, komor szőlánálál élt: — még Háusenburt meg is irt, de egész nap az újság híreket leste, mikor kelhet már utra. És a legelső hajóval, amivel mehetett, ment is: vissza Európába.

S amint a tulsó oldalon parolt ért meg se pihent, de lóhalálában utazott tovább. Budapestre ment. Most már nyugodtabb volt, az idegi kisértéket már a nagy feszültség napjait. S Pesten se vesztette el az időt. Azt akarta megtudni, hogy Andráshereg tényleg meghalt-e a mi történet az asszonnyal. Nem igen sokat kellett futkossnia, már az első nap megbízható értesítéseket kapott: — a főherceg tényleg meghalt, az asszony meg a Háusenburg-család számos tagjával együtt Svájcba menekült. Most Genfben él, a Hotel Arcade-ban lakik.

Altorjay mássnap újból vonatra ült. Ment Svájcba. S alig egy órával azután, hogy a vonatja befutott a genfi állomásra — úgy, ahogy volt, porosan, gyűrten, borostás állal már is szemtől-szembe állt a hercegasszonnyal.

A sápadt, fehér asszony ijedében a szívéhez kapta a kezét, amikor a komorrája bejelentette, hogy:

— Altorjay Miklós kihallgatást kér.

S a férfi belépett a szobába. Keményen, szikrázó, erős kevelységgel. Nem görnyedt kétrét az alázattól, nem keresgélte a szavakat, hogy más mint félve, lopa melegeket, elakadt lélekzettel ujongást ne lehessen kiolvasni a arszából, de keményen, szinte fájóan büszke férfiasággal beszélt:

— Eljötték önér, asszonyom.

A hercegnő csak nézte, nézte s a szeméből halkan megindult a könny. Altorjay tovább folytatta:

— Az a világ, ami miatt nem lehetett az enyém, romba dől. Nincs semmi, ami visszaadná. Felejtse el az emlékeit, törölje ki a lelkéből a mulat. Legyen a feleségem, jöjjön velem.

Most megfogta az asszony kezét. Megszorította, magához vonta, megcsókolta. Rátapadt a szájával s alig-alig hogy megérintette, mégis úgy érezte, mintha őg, nagy tizek melege csapná meg. S miattal csókolta a kezét, fölémzett rá. Most már ő is könnyes szemmel. S a hangja gyerekes, féltő remegéssel sirt föl, ahogy újra megkérdezte:

— Ugy-e velem jön?

Az asszony maga elé sötét tekintettel, intette az igent. Azután leültek. Jó messzire egymástól a negyedórátig nem szóltak egy szót sem. Hallgattak s a nagy csöndben a saját szívük verését is hallották. Az asszony szólt meg először. Élesen, keményen az Altorjay szemé közé nézett:

— Mikor megyünk.

ÜZENETEK A MAJNÁK TÁJÉKÁRÓL

LEVELEK, AMIKET A MAGYAR Bányászlap OLVASÓI ÍRTAK

— Kivánon hogy minden testvér egészségesen lépjen be az új esztendőbe. Hála az égnek, én meg vagyok elégedve az ócsarendő munkájával, nincsen semmi kifogásom ellene, bár mindenki úgy dolgozna, mint Himler bányásztestvér, sok minden rossz el volna hárítva a szegény magyar nyakából. Kérve Isten áldását ebben az új esztendőben is a munkára, amit Önök végeznek a szegény bányásztestvér érdekében. Még egyszer kérve Isten áldását, dolgozzanak tiszta szívből, mint eddig.

Veres András,
Nanty Glo, Pa.

— Minden bizelést kizárva, mert aki hisz, az áru, tehát én a saját tiszta munkaszívem diktálása után a legnagyobb megelégedéssel fejezhetem ki és minden meghozható áldozatot megteszek, ami tőlem telik. Kivánon boldog új évet és erős, jó egészséget, kitartást az 1919-ik év küzdelméhez és kérem az Istent, hogy a Magyar Bányászlap valamint minden magyar bányásztestvér minden lépését szerencsés koronázza

Pintér Mihály,
Ramsay, Mich.

— A lappal nagyon meg vagyok elégedve, úgy tekintem nincs az a bányásztestvér Vintondale, akinek nem jár a Bányászlap és nem azt halland, hogy meg van elégedve, mert abból a legjobban meg lehet érteni mindazt, amit kell.

Bagu Péter,
Vintondale, Pa.

A lappal nagyon meg vagyok elégedve, nagyon szeretem és nem akarok megvárni tőle, meg akkor sem, ha Magyarországra megyek — oda is meg akarom rendelni, mert nekem nincs semmi kifogásom. Önök írárt, mert minden lapot olvasok és jobbat nem tudok olvasni egy lapból sem, tehát ismét kijelentem, hogy tisztelem és becsülöm ennek a lappal a szerkesztőjét.

John B. Szabó,
McDonaldton, Pa.

Figyelem bányászok!

Bankunk az egyedülállóan a Buffalo Creek-en.

Ismerkedjenek meg a környékbeli bányásztelepülésekkel. Ahol ezek az álmok, szándék emberek tartják a pénzüket, oda önk is betárolhat.

Ne adják pénzüket mindenféle megbízhatatlan futókézeknek, hanem adják be hitelesnek, vagy erős, megbízható bankba.

THE LOGAN COUNTY BANK
LUNDALE, W. VA.
(206)

— Azt sem felejtethem el hogy az öt éves jubileumot megértük és kivánon az Istentől, hogy tartsa meg Himler urat közöttünk sokáig, hogy az ötven éves jubileumot is megérhesse velünk együtt. Himler ura idáig nagy szükség volt, de ezután meg nagyobb szükség lesz, mert a r

idáig a Bányászlap megtett, nem lehet megfizetni csak úgy ha minden egyes magyar szívből pártolja a mi lapunkat, a mit tőlünk senki el nem vehet, csak az Isten.

Kovács József,
Expedi, Pa.

HIREK A BÁNYÁK TÁJÉKÁRÓL.

UJ KÁRTÉRITÉS TÖRVÉNY KIVÁN WEST VIRGINIA.

A West Virginiai kártérítési törvények értelmében munkaképtelen embereknek körülbelül 6-7 dollár adnak hetenként. Ezt a szakaszt még akkor hozták állam törvényként a heti 6-7 dollár heti megfizetésre, melynek arányosan megfelelt a heti 6-7 dollár heti kompenzáció. Az idők azonban változtak s ma, amikor egy ember búrda 30-35 dollár havonta nem lehet megélni 6-7 dollár segítségével hetenként.

Egy bányálajdonos szerint a társaságok hatalmas összegeket fizetnek a munkások kártérítésébe alapjára, hogy az erre a célra szolgáló alap bőséges pénzzel rendelkezzen. De ennek az alapnak az az eredeti célja, hogy pózt halmozson fel, hanem hogy a befolyt összegek megfelelő részét a munkások segélyezésére fordítsa.

Valószínűleg hamarosan sürgenti fogják, hogy a kártérítési törvényeket változtassák meg: annál is inkább, mert a rendelkezés álló összeg ezt megengedi. Ha a kártérítést a mostani megfizetési viszonyokkal arányosan akarják rendezni, úgy az igazságtér 200 dollárt kellene adni ezután mindenütt, ahol eddig 100 dollárt adtak.

SOK BÁNYÁT LEZÁRTAK ILLINOISBAN

Springfield, Ill., környékén sok bányát lezártak az utóbbi időben. A bányák tájéka annyit szén van felhalmozva, hogy a jelenlegi felmérés most nincs szükség. Ideiglenesen az elmúlt másfél hónap alatt vagy tízezer bányász volt munka nélkül.

UJ LÁMPÁKAT KAPNAK AZ ILLINOISI BÁNYÁSZOK.

Az illinoisi bányászok eddig a bányában nem igen használták villanylámpát, mert ennek fenntartása jóval több kerül, mint a karbájd lámpa. Azonban a karbájd lámpa veszélyesebb, mert a nyitott láng könnyen felrobbanhat, ahol csak egy kevés gáz is van. Így valószínűleg az összes illinoisi bányák rövidesen villanylámpával fogják felszerelni, hogy a bányászok minél kevesebb veszélynek legyenek kitéve.

gyobb szükség lesz, mert a r idáig a Bányászlap megtett, nem lehet megfizetni csak úgy ha minden egyes magyar szívből pártolja a mi lapunkat, a mit tőlünk senki el nem vehet, csak az Isten.

Kovács József,
Expedi, Pa.

MEGNYILT A BÁNYÁSZ-ISKOLA WILKES BARRE, PA.-BAN.

Wilkes Barre, Pa. — Az itteni Y. M. C. A. épületében levő bányásziskola, amely az utolsó tíz évben szép eredményt mutatott, január 7-én nyílt meg újra. Az iskolában minden bányász sokat tanulhat a mesterségéről, tanítanak azoknál más olyan tárgyakat is, amelyeknek egy szorgalmas és törekvő bányász nagy hasznát veheti és nagyban segítheti őt előrehaladásában és jobb fizetés elérésében.

Az iskola egy három éves tanfolyamból áll, amelyhez meg egy éves külön tanfolyam járul. Beiratkoznak mindenki, aki elvégzte a négy elemi iskolát.

A tandíjat visszaszáadják mindenkinek, aki a vizsgákat leteszi, úgy hogy a tanulók mindazoknak, a kik sikerrel végzik el az iskolát, nem kerül semmibe.

AZ EAST-OHIO BÁNYÁSZOK HATÁROZATA.

Kovács János testvér, Crescent. O. a bányászszervezet 292. helyi szervezeteinek nyilvánított titkári tudatja velünk, hogy az East Ohio bányászok gyűlést tartottak, amelyen a január 14-én megkezdődött állami konvenció elterjesztendő határozatokat hoztak meg. Eddig Pa. Ill. Ind. Pa. O. államok mind egyetemben kitűntek szerződéseket és így az Ohioi de aítatódka-Avgbákba bányászok mindig nagyon rosszul jártak. Mert a szerződéseket a nagy állam egyformán kötötte meg tekintet nélkül arra, hogy Ohionban és különben ez állam keleti részén a bányászok sokkal nagyobb a lejáró kö, mint a bármely más államban és itt a bányászoknak sokkal több ügy nevezett dedumkát (deadwork) kellett végezni, ami által természetesen sokkal kevesebbet kerestek.

Az ohioi bányászok most egy tiltakozó határozatot hoztak, amit az évi konvenció elé terjesztettek és remélik, hogy megkapják az igazságtér elintéztét. Ha a határozatot elfogadják, akkor Ohio vagy külön fog szerződéseket kötni, vagy pedig a szerződés megkötésénél tekintetbe fogják venni a baromazást, kintolást és nagybéli lejárókövet. Így aztán az ohioi bányászok is meglesznek fizetve minden munkáért, amit végeznek. Így kívánják ezt az igazságtér.

— Akár mindjárt, — ugrott fel helyéről Altorjay, átkapta az asszonyt, a két karja közé fogta és csókolni kezdte, a nagy halkan szerelmek öntefedt, fájó, szent csókjaival.

Annai ideig maradtak csak Genfben, a mennyi a nagy utra való előkészületek megtételéhez kellett. Meg nem esküdtek, a kölönböző okmányok beszerzése időt vett volna.

— B. munkódése sok esetben hihetetlenül felülmulta várakozásomat, melyekkel súlyos és válságosan visszaszáadjak hozott napvilágra és ebbeli működését a legényesebb siker koronázta, melyekért legközelebbi köszönetemet fejezem ki. Isten sokáig éltesse.

Vásárhelyi István,
Niles, O.

Most az új esztendőben való belépéskor arra kérem az Istent, hogy új erőt öntsön az Önök szívébe és a Magyar Bányászlap továbbra is működődj, mint világító torony a magyar bányászok között.

Szaleczky Ferenc,
La Belle, Pa.

Igazán nagyon öröndek azon jóakarataknak, hogy velünk egy szívből-éleltek érez a Magyar Bányászlap, mivel felhív Ön bennünket az esetleges tévedésekre, hiszen mindnyáján emberek vagyunk és egyszer-mászor tévedünk is mindnyájan. Hogy jobb és nagyobb előhaladásban részesüljön a Magyar Bányászlap, szívből kívánom.

Frajtk János,
Johnstown, Pa.

— Én nagyon meg vagyok elégedve az Önök munkájával és meg is maradok továbbra is pártfogásuk alatt s ahogy tőlem telik, pártolni fogom Önöket, mert semmi panaszom nincs, hanem inkább kívánon, hogy minél hamarabb napi lapot adjon a tábor. Önöket pedig a jó Istentől segítse jó emlékeztetükben és munkájukban.

King József,
odi, N. J.

Hanuszek Ferenc, Renton-ból Washington államból küld egy új előfizetést a következő levél kíséretében:

— Még többet is szeretnék küldeni, mert amelyik munkás ember — ha nem is bányász — sok hajót mentheti meg magát, ha ezt az újságot olvassa, csakohy érrefelé nem igen akadnak magyarok.

— En nagyon meg vagyok elégedve az Önök munkájával és meg is maradok továbbra is pártfogásuk alatt s ahogy tőlem telik, pártolni fogom Önöket, mert semmi panaszom nincs, hanem inkább kívánon, hogy minél hamarabb napi lapot adjon a tábor. Önöket pedig a jó Istentől segítse jó emlékeztetükben és munkájukban.

King József,
odi, N. J.

Hanuszek Ferenc, Renton-ból Washington államból küld egy új előfizetést a következő levél kíséretében:

— Még többet is szeretnék küldeni, mert amelyik munkás ember — ha nem is bányász — sok hajót mentheti meg magát, ha ezt az újságot olvassa, csakohy érrefelé nem igen akadnak magyarok.

— En nagyon meg vagyok elégedve az Önök munkájával és meg is maradok továbbra is pártfogásuk alatt s ahogy tőlem telik, pártolni fogom Önöket, mert semmi panaszom nincs, hanem inkább kívánon, hogy minél hamarabb napi lapot adjon a tábor. Önöket pedig a jó Istentől segítse jó emlékeztetükben és munkájukban.

King József,
odi, N. J.

Hanuszek Ferenc, Renton-ból Washington államból küld egy új előfizetést a következő levél kíséretében:

— Még többet is szeretnék küldeni, mert amelyik munkás ember — ha nem is bányász — sok hajót mentheti meg magát, ha ezt az újságot olvassa, csakohy érrefelé nem igen akadnak magyarok.

— En nagyon meg vagyok elégedve az Önök munkájával és meg is maradok továbbra is pártfogásuk alatt s ahogy tőlem telik, pártolni fogom Önöket, mert semmi panaszom nincs, hanem inkább kívánon, hogy minél hamarabb napi lapot adjon a tábor. Önöket pedig a jó Istentől segítse jó emlékeztetükben és munkájukban.

King József,
odi, N. J.

Hanuszek Ferenc, Renton-ból Washington államból küld egy új előfizetést a következő levél kíséretében:

— Még többet is szeretnék küldeni, mert amelyik munkás ember — ha nem is bányász — sok hajót mentheti meg magát, ha ezt az újságot olvassa, csakohy érrefelé nem igen akadnak magyarok.

— En nagyon meg vagyok elégedve az Önök munkájával és meg is maradok továbbra is pártfogásuk alatt s ahogy tőlem telik, pártolni fogom Önöket, mert semmi panaszom nincs, hanem inkább kívánon, hogy minél hamarabb napi lapot adjon a tábor. Önöket pedig a jó Istentől segítse jó emlékeztetükben és munkájukban.

King József,
odi, N. J.

Hanuszek Ferenc, Renton-ból Washington államból küld egy új előfizetést a következő levél kíséretében:

— Még többet is szeretnék küldeni, mert amelyik munkás ember — ha nem is bányász — sok hajót mentheti meg magát, ha ezt az újságot olvassa, csakohy érrefelé nem igen akadnak magyarok.

— En nagyon meg vagyok elégedve az Önök munkájával és meg is maradok továbbra is pártfogásuk alatt s ahogy tőlem telik, pártolni fogom Önöket, mert semmi panaszom nincs, hanem inkább kívánon, hogy minél hamarabb napi lapot adjon a tábor. Önöket pedig a jó Istentől segítse jó emlékeztetükben és munkájukban.

King József,
odi, N. J.

Hanuszek Ferenc, Renton-ból Washington államból küld egy új előfizetést a következő levél kíséretében:

— Még többet is szeretnék küldeni, mert amelyik munkás ember — ha nem is bányász — sok hajót mentheti meg magát, ha ezt az újságot olvassa, csakohy érrefelé nem igen akadnak magyarok.

— En nagyon meg vagyok elégedve az Önök munkájával és meg is maradok továbbra is pártfogásuk alatt s ahogy tőlem telik, pártolni fogom Önöket, mert semmi panaszom nincs, hanem inkább kívánon, hogy minél hamarabb napi lapot adjon a tábor. Önöket pedig a jó Istentől segítse jó emlékeztetükben és munkájukban.

King József,
odi, N. J.

Hanuszek Ferenc, Renton-ból Washington államból küld egy új előfizetést a következő levél kíséretében:

— Még többet is szeretnék küldeni, mert amelyik munkás ember — ha nem is bányász — sok hajót mentheti meg magát, ha ezt az újságot olvassa, csakohy érrefelé nem igen akadnak magyarok.

— En nagyon meg vagyok elégedve az Önök munkájával és meg is maradok továbbra is pártfogásuk alatt s ahogy tőlem telik, pártolni fogom Önöket, mert semmi panaszom nincs, hanem inkább kívánon, hogy minél hamarabb napi lapot adjon a tábor. Önöket pedig a jó Istentől segítse jó emlékeztetükben és munkájukban.

King József,
odi, N. J.

na igénybe és ők egy percig sem akartak várni az indulással. Nem szóltak egy szót sem senkinek, az asszony meg csak búcsút sem vett a hozzátartozóitól, de azsi utra-kelelt. New Yorkban azután a legelső dolguk volt, hogy megcsókadjanak.

A hajón Altorjay apróra elmesélte, hogy — mint ment Amerikába a sorsuk. Elmondta, hogy nősült meg Háusenburg, beszámolt a Bertelli patentjéről — az eletem minden apró titkát feltárta az asszony előtt, mint valami kis diák, aki nem tud parancsolni az indulatának és boldog ujongásában a szívét szeretné kitépni a mellkasa mögül, a boldog a ujongó szívét, hogy megmutathassa az egész világnak. A mult csak egyszer került szóba, valahogy ráterelődött a beszéd arra az emlékezőes éjszakára, amikor az asszony rálőtt a fiúra — egy-két szóval azonban nem juthatott tovább Altorjay, az asszony kedveskedő, kacagó gyöngédséggel tette a szájára a kzt:

— Egy szót se Miklós, hiszen úgy is tudok mindent. Talán emlékezik, volt egy öreg komornyikom, a Tódor. Ő volt akkor az én legmeghittebb barátom, e el is mondtam nekem mindent. S higgye el, azavamra mondom, ha akkor maga meghal, én is maga után megyek. Maguk mindig csak az arcomat nézték s az hideg volt, mozdulatlan, mint a márvány, mert így parancsolhat rám, de ha látták volna a szívemet, megijedtek volna, annyira csunya, véres seb volt rajta.

Altorjay odahajolt az asszonyhoz. Perszel a szava, ahogy megkérdezte:

— De ugy-e édes, minden seb begyógyult.

— Az asszony halkan, mintha a saját szívében is félne, felelt:

— Begyógyult mind. Maga gyógyította be. Áldja is meg érte az isten.

— Úgy állapodtak meg, hogy egy-két napig még New Yorkban maradtak és csak azután lepik majd meg a mit sem sejtő Háusenburt. S az esküvő után, ahogy fölmentek a szállodai lakásukra, Altorjay kinyitotta az egyik bőröndjét és egy kis csefka skatulyát vett ki belőle.

— Találja ki, hogy mi van benne?

Az asszony sehogya se tudta kitalálni. Mindent mondot, ami csak eszébe jutott, de Altorjay mindig csak nemett intett. Most már túlméltatlankodás is kezdett:

— Ne kiozzon, édes, mondja meg, mi van benne.

Az asszony kivetette a ládikából az arany sarkantyút, amit sok-sok évvel ezelőtt egy lövésvesén adott neki az asszony és amit ő mint valami drága talizmánt mindig magával hordott.

Az asszony zemei tele lettek könnyel. Átkarolta a férfit és megcsókolta. És egy másról simulva, összefonódva nézték a sarkantyút. A por belepte, a rozsdá kiment. Belebarrault az esztendőkébe, a fénye megmaradt — nagyon gyenge arany lehetett, hogy néhány esztendő ilyen arannyal megváltsa. És Altorjay csendesen, halkan, mintha megsejtendane, szólalt meg:

— Rozsdás az arany sarkantyú..... Jól van ez így, csak hadd marja ki a rozsdá, hiszen minden elmúlt, mindennek vége, amit én az arany sarkantyú jelentett a mi életünkben. Maga édes most már miszisz Altorjay csak, én miszter Altorjay vagyok — az arany sarkantyú meg azokról az időkről beszél, amikor maga fenéges asszony volt s nekem csak titokban volt szabad epekednem maga után. Gonosz idők voltak, csunya idők, de jó is, hogy végük van. S én valahogy úgy érzem, mintha a rozsdát a mi boldogságunk futtatta volna rá erre a sarkantyúra, hadd hunyjon ki a fénye, hadd homályosodjék el a ragyogása, hiszen hadd vágja a fénye is, a ragyogása is. Ahogy hazig volt a mi életünk is, amikor maga még hercegasszony volt és én véresen vertem a lovamat, hogy előlnek fussek be a én vigyem el az arany sarkantyút.

A sarkantyú nagyot csörrenve leesett a földre. Altorjay rugott meg egyet rajta s aztán átélte az asszonyt.

— Kevély nagyuri népek való holmi csak ez. Gógus cifra jószág, ami boldog embereknek nem igen kell. Hadd marja hát ki a rozsdá.....
(Vége.)

Munka, tisztaság, tanulás és szeretet; ez legyen a jellemünk, mert ez segít minket előre a boldogság felé.

SZERKESZTŐ: SIMLER MARTON
206 E. 9th Street, New York, N. Y. Telephone: Orchard 7398
MEGJELENIK MINDEN HÉTEN ÖSZTÖRTÖK NAPJÁN

MAGYAR BANYÁSZLAP

The only Magyar Mining or Bányászati Journal in the United States
206 E. 9th Street, New York, N. Y.

Az egyedurú magyar bányászlap az Egyesült Államokban, melybe bányászok írnak a bányászokról és bányászokról.

SZERKESZTŐKÉZSÉK ÉS KIADÓHIVATAL
206 E. 9th Street, New York, N. Y. Telephone: Orchard 7398
Előfizetési ár az Egyesült Államokban egy évre \$2, külföldre \$2.50.

Mi a bolshevikizmus

Egy testvérünk levelet írt, amelyben megkér bennünket, hogy tudassuk vele, hogy mi is az a bolshevikizmus, amiről mostanában annyit beszélnek, mert egyikük nem tudja megérteni.

Hisszük, hogy több testvérünk is van, aki szívesen hall pár szót erről és így levél helyett a lapban válaszolunk az érdeklődő bányásztestvér kérdéseire.

A bolshevikizmus a legzűlésebbes irányban hajtott szocializmus. A bolshevik, vagyis a bolshevik párt hívei minden tekintetben a tökéletes egyenlőséget hirdetik és nem ismernek el semmi magántulajdont. Azt vallják, hogy egy ország minden vagyona, minden ipara a nép közös tulajdona legyen, hogy ne legyenek szegény, közepes és gazdag emberek, hanem mindenkinek egyenlően jusson ki az ország javából.

A bolshevik uralom először Oroszországban kezdődött és onnan harapódzott át a többi országba is. Azonban az oroszországi bolshevik uralom, maguk a vezetők is mindjárt új kezdtek meg működteték, hogy minden józan gondolkodású ember elítéli, mert a bolshevik voltak azok, akik igazán viber prédikáltak és maguk botlítottak. A teljes szabadságot, az egyenlőséget hirdették és a legnagyobb kegyetlenséggel, erőszakkal jártak el mindazokkal szemben, akik nem vallottak magukénak elveiket. Állandóan a sajtószabadságot hirdették és ők voltak az első, akik olyan kényszereszközöket alkalmaztak a polgári sajtóval szemben, a milyen eszközökhöz a császári vagy királyi uralom soha nem nyúlt.

A bolshevik tuzel-vassal terjesztik eszméiket. Egyáltalában nem ismerik el a valóságban az egyéni szabadságot, csak hirdetik azt, mert könnyörtelendül gyilkolnak le mindenkit, aki más nézetet merészlenni. Oroszországban irtózatoss vérengzéseket vittek véghez és dacára annak, hogy a legvéresebb háború korszakában élünk, annyira már vagyunk kulturáltak, hogy tudjuk: nem lehet igaz, szép és szent az a cél, amelynek keresztülvitele ezer és ezer ártatlan ember életét követeli.

Az európai országokak borzalmasan kimerítették a háború. Mindegyiknek szüksége van arra, hogy minden ember polgári ázivel-lelékel lásson neki a munkához, hogy szorgalommal, jóakarattal és önzetlenséggel állítsák helyre azt, amit a háború elpusztított.

A komoly és célravezető munka helyett azonban felütlött sziszegő kigyófejt a bolshevikizmus, amely munka helyett még inkább pusztít, mintha nem szenvedtek volna az országok eleget a háború alatt.

Az egyes országok népei el vannak vakulva. Éhe-
nek, megviselte őket a szenvedés, elvesztették a fejüket és vezetni hagyják magukat, attól, aki kenyeret ígér nekik. És a jövőre nem gondolnak. Nem jut eszükbe, hogy hosszú jövőtől kell majd megfizetni a mostani esztelen jóllakást. Mert munka nélkül nem lehet enni, ha feleslesek a készletek és nem dolgoznak, hogy újra megtöltsék az élestarunkat, bizony úgy járnak, mint a mesebeli tucskók a hangyával szemben.

Az élet fejlődésének örökigazsága szabály a fokozatosság. Hasonlatos ez a kicsi gyerek fejlődéséhez. Éppúgy, mint a kis gyerek a bizonytalan bukdaéssal tipogés után nem tud azonnal versenyt futni, hanem lassan és fokozatosan haladással tanul meg járni, épen úgy nem haladhat egy nép sem őriási lépésekkel egyik napról a másikra. Különösen olyan nép, amely eddig alig állt a lábán.

Legyünk őszinték és valljuk be, hogy egyik nép sem érett meg egészen arra, hogy teljes szabadsággal kormányozza önmagát. Egy ország kormányzása nem olyan egyszerű dolog, hogy egyik napról a másikra beteljen olyan nép, amelynek eddig tilos volt még csak belezólni is az ország dolgába.

A népek fejlettsége az oka az európai országokban uralkodó vezetés és tragikus fejletlenségnek és épen a jelenlegi gyalázatos erőszakoskodással, pusztulással bizonyított be a nép legjobban, hogy nem érett még a teljes szabadságra, hogy nagyon meg kell előznie, ha levették a trónról a rabzlogatartató, az uralkodókat és várják azépen a fejlődés sorára

Mert aki szaladni, versenyt futni akar, annak előbb járni kell tanulni. A legtöbb európai nemzet még gyerekesen tipog és ha továbbra is szaladni akar, bizony könnyen megtörténhetik, hogy elbukik és kitöri a nyakát.

A bolshevikizmus abban a formában, ahogy ez most uralkodik az európai országokban, minden természetes haladásnak ellensége maga a rombolás, a fejletlenség és kegyetlenség, gyilkosabb, mint egy háború és ha a legrovidebb idő alatt el nem nyomják, úgy tönkre teszik minden országot.

Az amerikai munkások okosan teszik, ha okolnak az európai munkáztársaik eszomoru és elrettentő példáján és kerülik a bolshevikizmusoz vezető utat, mint a mérgees kigyót.

A BANYÁSZLAP MEG A BANYÁSZOK

Egy testvérünk nem kapta meg a Bányászlapot pár hétig. Hogy mi volt ennek az oka, mellékes, elég az hozzá, hogy irt nekünk a testvér egy íjted levelet, amiben többek között ezt írja:

— Már azt hittem, hogy talán megbukott a Bányászlap.

A lapot természetesen már kapja testvérünk és megnyugtattuk, hogy a Bányászlap nem bukkott meg. Egyben fel is használjuk az alkalmat, hogy beszéljünk, egy kicsit businessről, meg business-bukásról.

Bizony sok üzlet bukik meg manapság, de minden üzletbúknak meg van a maga oka. Mert ha valaki kinyit például egy cipőüzletet, és derékaszon dolgozik, jó holmit tart a megfelelő áron, hát az az üzlet nem bukik meg, ha — azon a tájékon szükségük van az embereknek cipőre, vagy ha nincs ott egy másik üzlet, ahol jobb cipőt árulnak esetleg még olcsóbb áron is.

Ugyanígy áll a dolog egy lappal is. Amie egy lapra szükség van, amíg vannak emberek, akik vásárolják a lapot, addig a lap nem bukhat meg.

Hogy a Bányászlapnak van-e vagy nincs létjogosultsága, arról ma úgyavólán nevétség bebiztosít. Mert az már az évek folyamán épen eléggé bebizonyosodott.

A magyar bányászok számtalan levéllel és számtalan tényrevel bebizonyították, hogy a Magyar Bányászlapra szükségük van és így a Magyar Bányászlap mindaddig nem bukhat meg, amíg a magyar bányászok ezt nem akarják.

Az új év alkalmával háromszáma beérkezett levelek között volt egy, amelyben egy testvérünk ezt írja: a Magyar Bányászlap a miénk és azt most már senki nem veheti el tőlünk, csak az Isten.

És ennek a testvérnek nagyon igaza van. A Magyar Bányászlap a magyar bányászok tulajdona és a munkájában úgy halad, ahogy azt a magyar bányászok kívánják. Úgy nő az újság, ahogy azt testvéreink akarják és mi, java, hogy a jó uton haladunk és azik a lapot csináljuk, mi csak szolgái vagyunk bányásztestvéreinknek és mindenben az ő jószágunkat, kívánságukat az első és mérvadó.

Állásfoglalásainkban soha sem nézünk egyebet, mint a magyar bányászok hasznát. Soha sem tördünk azzal, ha egyes cikkeink esetleg hirdetőnk megnevezetelnek és így a lap üzleti része szenved ezáltal. A magyar bányászok összehasonlíthatják a Bányászlapot bármelyik lappal és megállapíthatják könnyen,

hogy a Bányászlap az, amely hirdetőit megvalogatja és nem aszerint fizet, hanem, hogy nem támadja-e az a bányászok érdekeit. Mert hiszen van sok olyan hirdetés, amit mi is megkapnánk, csak egy levélben kellene megüzenünk, hogy elfogadjuk. De ez az újság előszörban a magyar bányászok védelmezője, tanítója és pártolója és csak azután hirdetési üzlet.

Minden magyar bányásznak joga van ezt az újságot úgy tekinteni, mint a saját tulajdonát. Minden bányásznak joga van beleszólni ennek az üzletnek a vezetésébe és a lap szerkesztésébe. Amennyire örülünk minden olyan levélnek, ami azt bizonyítja, hogy a jó uton haladunk és azik a lapot csináljuk, mi csak szolgái vagyunk bányásztestvéreinknek és mindenben az ő jószágunkat, kívánságukat az első és mérvadó.

Mi is azt az elvet valljuk: ha meg vagyunk elégedve, mond meg másoknak, ha nem vagyunk megelégedve, mond meg nekünk. Mind a kettő nagy szolgálat a számunkra. Mindkettő fejleszt, jobbá teszi az újságot úgy, hogy végeredményben a bányászok kapják meg a hasznát.

AZ ELSŐ MEG AZ UTOLSÓ HŐS

Írta: FÜLÖP ILONA

oooooooooooo

oooooooooooo

Amikor megindult a háború, az a hatalmas, egész világot elborító lángtenger, mámoros fejjel, hamis isteni hivatalos indultak meg a magyar legények és vitték magukkal mindenüket: a szép fiatalaságukat, reményüket az egész egyetlen életüket. Nagyon élszántak voltak és nagyon bátrak, mindenre készen, hősnékek érezték magukat és hősi virágkoszorút tett a lázas homlokukra a magasztalás.

A dicsőséges, virággal borított marsolás után már a dolog szürkibb része jött, a nehezebb, a hősiesség, a szenvedéséssel jött a sáncok, sárral-csúvel, fegyverrel, éhséggel és szenvedéssel. De tartották magukat, mert hősek voltak, úgy mondták nekik — hogy a szenvedésekkel kiérdemlik a hősi nevet, meg azt a dicsőséges koszorút, amivel felvirágozták őket már előre.

Aztán megkezdődött az igazi háború, úgyakkal — borzalmak, pokoli zajt csináltak — ordítósokkal, feléssel, izgalommal és lecsaptak lángoló szilánkok, mint-ha, tüzes istennyilak hada röpödött volna a földre.

A csapategység ordított, a katonák ordítottak, a levegőben madarak ijedt vijjogással repültek el a földre jött pokolból és akkor — egy fiatal legénynek, aki együtt ordított, együtt marsolt a többivel és együtt érezte magát hősnékek, leestek a földre és nagy vörös rózsák nyíltak a fiatal, erős mellén és ének fordult a szeme, mintha onnan várna segítséget borzalmak faldalmára.

Egy másik katonára nézett a szenvedő fiúra, alének az ajka

— Megsebesültél? — kérdezte tőle.

— Ne törődj vele, csak azt mondd, hogy győztünk-e?

A másik katonára nézett a szenvedő fiúra, alének az ajka

nehezen kapkodta a levegőt és lángoló szemmel sugta a haldoklókat:

— Győztünk, testvér, győztünk!

A sebesült fiú szemében még egyszer fellángolt a nagy tűz, a boldogság, elégedettség lángja és aztán meghalt, mint egy hő, aki eleget tett hivatásának és aki kiérdemelte a már előre fejére helyezett hősi koszorút.

Aztán jöttek hónapok, irtózatoss, még borzalmasabbak, előbb, hátra, verben, tüzesen, de sok fiatal elesett. Rosszkaratú लोक hasággal multak a napok és hónapok, évek multak már el, mintha egy örökkévalóság lett volna az egész háborús élet, kinok kint, java, pokol. Aztán jöttek hirtelen halál, az otthagytott faluból, az otthagytott édesanyától, özvegy lélt lánytestvéreiktől, szenvedő emberseregektől.

— Békét akarunk!

Európa népe, amely olyan volt, mint egy fiatal katonára, egy megtört szívű, éhez az asszony lelt a véres esztendőnk során és ahány az első hetekben, hónapokban, az első évben győzelemért könyörgtek a hősnékek, ahogy győzelemi biztatások küldtek a csatasorba, úgy rimáinkodtak a békességre, a kenyérré, a régi

kis hajlékért és az együttlétért. És a hírek jó barátja a szél, gyorsabban postás, vízi oda, ahol úgy várnak rá a csatasorokba.

És már beszéltek békéről. Alig tudták a szenvedő katonák elképzelni, hogy egyszer már elhagyhatják a sáncokat és mehetnek vissza a mosolygó arcok közé, a békességes életbe. És már mindig többet gondoltak a békére, mint a győzelemre, azok a kezek, amelyek a marsoló hősnékek babérkoszorút tettek a fejére, most a békét könyörgötték, mint amivel ki lehet érdemelt az a koszorút.

És már mindig többször és többször mondták ezt a szót. És már azt mondták: talán egy hónap múlva már béke lesz. Talán már egy hét múlva, talán már holnap reggel csendesség lesz, talán már a ma esti ágyudorogás az utolsó lesz.

És reggel megint csak megszólalt az ágyú és mindig várták az utolsót.

És akkor az ezer meg ezer elesett fiatal után ledült a sáros földre még egy, annak is felfordult a szeme és mellé térdelt a bajtársa:

— Megsebesültél? — kérdezte tőle.

— Ne törődj vele, csak azt mondd, hogy vége van-e már?

— Itt van-e már a béke?

A másik katonára ránézett a szenvedő fiúra, akinek az ajka már nehezen kapkodta a levegőt és figyelt a tuloldára. Semmi zaj nem hallatszott és akkor lángoló szemmel mondta a fiúnak:

— Béke, testvér, béke!

A sebesült fiú szemében még egyszer fellángolt a nagy tűz, a boldogság, elégedettség lángja és aztán meghalt, mint egy hő, aki eleget tett hivatásának és aki kiérdemelte a már előre fejére helyezett babérkoszorút.

Bányász János igaza

Tisztelt szerkesztőség! Én idáig abban a véleményben voltam, hogy a Bányász János személyi körüli vitában nem fogok részt venni, de sajnos, a dolog olyan fordulatot vett, hogy szükségem látom annak, hogy egy pár szót én is szóljak.

Hát először is, mikor Bányász János az első bevezető cikket írta a Bányászlapra, kijelentette, hogy rá fog mutatni mindenféle hibáinkra, habár az soknak nem is fog tetten, de ugyanakkor kijelentette azt is, hogy ezt szívesen a bányászok iránti szeretetéből fogja tenni. Én, tisztelt Szerkesztőség, 6 hónap hijával 18 éve vagyok Amerikában a szófa mint szénbányász dolgozom és dicsőkedés nélkül mondhatom, hogy ezen idő alatt megtanultam valamiesikét a bányászatból is, a tapasztalom, bész, kompánia iránti kötelezettségből is, de azért a Bányász János cikkeit talán senki sem várta jobban, mint én, mert kierztem belőle, hogy az csakis a magyar bányászok érdekében íródik és mi tagadás, tanulhatunk belőle sok hasznosat. Nem akarok itt azzal foglalkozni, hogy ebben vagy abban igaza volt-e a Bányász testvérnek, mert ha valami nekem nem tetszik, akkor egyszerűen nem hiszem el és talán meg is írom egy tisztességes hangú levélben, hogy ebben vagy abban a cikkirő tévedett szerintem, de sohasem fogok fenyegetőzni, hogy így meg úgy lesz, mert ugyebár azért, hogy nekem magamnak valami nem tetszik, tetszhet nekem ezernél is. A szárazok is így tesznek, ha mi nem iszunk, ne igyogtok ti sem. Bányász János testvér azt írta egyszer, hogy legyünk egymással élénkzők és most ő nem akar élénkző lenni, pedig elhítheti, hogy pár ember kivételével az egész Bányászlap olvasó községe mellett van és most ő ezen pár emberért hagy bennünket faképnél. Először megkedvelte velünk a cikkeit, aztán abba hagyja, pedig az ő cikkei egy kiegyesítő része volt a Bányászlapnak. Hiszen az életünk úgy van berendezve, hogy minden ember a másikkal van utalva, úgyintén majd minden embernek ma a véleménye bizonyos dolgokról, de hát ha egy ember más véleményen van is, mint mi, nem kell azért arra mindjárt furkóbotlani rontani, mert sokszor neki van igaza.

Tisztelt Bányász János testvér, azt sem tudom, ki ön és hogy fogom-e még az ön cikkeit olvasni, de nyugodt lehet, hogy írásainak beszűntetésével több olvasót elszakított, mint ahányat megőrvendezett. De mielőtt teljesen visszavonul, írja meg egyszer és írja meg a nőlen magyar bányászoknak, hogy az imádságukba azt is vegyék bele, hogy ne csak a gonoszról, de az olyan feleségtől is szabadítsa meg az Ur, aki arra vár, hogy a kompánia felelőse mossa le a házat.

Vagyok őszinte tisztelője

Szakács Imre,
Cymbria Mines, Pa.

Kedves Szakács Imre testvér! Önnek címezem ezt a pár sort, de azért azó minden magyar bányásznak.

A Bányászlap legutóbbi számában megmagyaráztam már, hogy miért akartam a "faképnél" hagyni a magyar bányászokat. Nem azért, mert én nem tudok élénkző lenni, hanem mert nem akartam visszaélni a Bányászlap szíveségével és nem akartam, hogy a Bányászlapnak kárt okozzon az irásom. De miután Himler testvér megírta, hogy mi a véleménye a dolgról és mert ezt a lapot mégis csak ő dirigálja, meg aztán azt is látom, hogy a magyar bányászok nagy része sokkal szívesebben olvassa az írásaimat, mint ahogy én azt képzeltem, újra itt vagyok hetenkint az írásaimmal, a barátságommal, a szeretettel és boldogan nyujtom a kezemet a magyar bányászoknak, hogy erősítsük meg a barátságunkat.

Amikor ez a nagy port vert vitaközös megkezdődött, minék tagadjam, bizony nem éreztem magamat túlságosan boldognak. Kicsit bántott, hogy egyesek félremagyarázzák az én jóakaratomat. De ma már nem sajnálom, hogy így esett a dolog. Mert nincs kár haszon nélkül és én is találtam hasznát, megtudtam, hogy a magyar bányászok szívesen beszélgetnek velem, ami azt jelenti, hogy ezután még nagyobb kedvelő fogom őket felkeresni. De egyben azt is jelenti, hogy nehezebben fog menni az írás, jobban kell, hogy vigyázzak a szavaimra, mert mindig arra fogok gondolni, hogy jó érzés-el várják a testvérek az írásaimat, hát igyekeznem kell megfelelni ennek a várakozásnak.

Azért természetesen szeretném, ha ezután is felélenk írásaimra a bányászok, őszintén és a szívük szerinti. Mert vitaközös közben nemcsak sokat tanul az ember — és én bizony még szeretnék sokat tanulni — hanem jobban meg is ismerjük egymást, meg önmagunkat. És aki önmagát ismeri, aki önmagáról igazán és őszinte véleményét tud mondani, annak azután már nem nagy dolog megszabadulni a hibáitól. És én bizony azt szeretném, ha minél világosabban látnám, hogy milyen hibáim vannak, hogy azután annál könnyebben próbáljak tőlük, mint felesleges társaságtól, megszabadulni. És tudom, hogy más is így van ezzel.

A Bányászlap jövő héti számában beszélgetni fogunk egy kicsit az aszonnyokról, addig is minden jókat kívánok minden testvérnek

Bányász János.